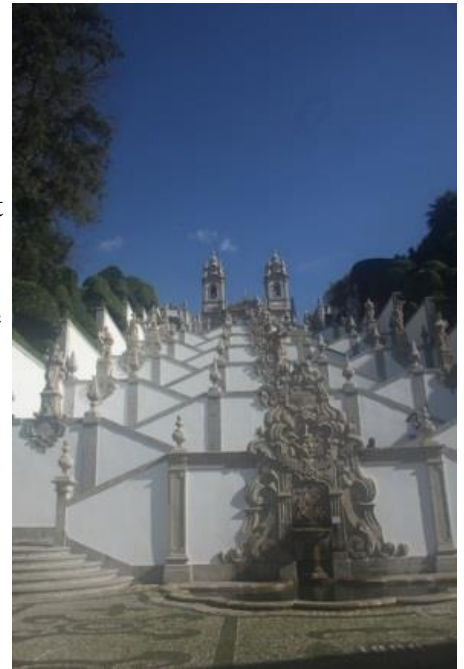

1 november, Bom Jesus do Monte

Met ons gehuurde Peugeotje 208 rijden we via de tolweg die door het mooie heuvelland van de provincie Minho loopt, naar Braga en Guimaraes, de twee grootste steden van de streek. Beiden met veel historische bezienswaardigheden. In de Romeinse tijd heette Braga Bracara Augusta. De stad heeft een lange geschiedenis van handel en industrie. Op een boshelling ten oosten van Braga vinden we het meest opzienbare heiligdom van Portugal: Bom Jesus do Monte. We rijden op zijn Peter Tilburgs tot het eind van de steile kinderhoofdjesweg boven op de heuvel en vinden een parkeerplek langs de kant vlakbij de kapel. De bezienswaardigheid is een grote trekpleister en ook vandaag zijn Portugezen op stap om dit staaltje barokke kunst in lieflijke omgeving te bezoeken. Het is een bedevaartsoord en bezienswaardigheid tegelijk. De zon schijnt uitbundig en esdoorns verliezen hun dieprode blad: herfst in Portugal, prachtig en warm.

In 1722 ontwierp de aartsbisschop van Braga de gigantische barokke Escaderia (trap) van de schrijn, Bom Jesus. De trap is gebouwd van graniet met witte muren en leidt naar de kapel. In 1811 werd door Carlos Amarante de trap voltooid.

We besluiten op de GPS hoofdwegen "uit te schakelen" maar in Portugal via kronkelende bergwegen rijden betekent veel tijd uittrekken en de landelijke rit waarbij we geen borden Guimarães vinden en de GPS ons alle kanten opstuurt duurt langer dan gehoopt. Niettemin genieten we van de omgeving. In de kleine dorpjes zijn bij alle grote kerken bijeenkomsten. Veel mensen in het zwart bezoeken de graven en wij moeten geduldig door de straatjes rijden. Het is allerzielen, een katholiek feest dat in het zuiden trouw herdacht wordt.

Versprokkeling van dorpjes en woningen door het Portugese beboste heuvellandschap geeft een rommelige aanblik. Ook in de dorpen zelf vind je veel verwaarloosde huizen naast enorme luxe bungalows, wat een contrast. Hier en daar ligt vuilnis in de berm. Fabriekjes, soms verlaten, staan tussen betonnen eenvoudige huisjes, hier is geen welstandscommissie.

Guimarães is de stad waaruit Portugal geboren is. Toen Alfonso Enriques zichzelf in 1139 tot koning uitriep koos hij Guimarães als hoofdstad: het silhouet van zijn trotse kasteel staat nog in het wapen van Portugal. De grote burcht met 8 torens met kantelen is al van verre te zien. Het werd in de tiende eeuw gebouwd om Moren en Noormannen af te schrikken. Twee eeuwen later breidde Hendrik van Bourgondië het kasteel uit en later zou Alfonso hier geboren zijn...

In het granieten kolossale kasteel bevindt zich een prachtige binnenplaats met overdekte gangen, waarboven de uitstekende punt van dak van de ingebouwde rijk versierde kapel. In een van de torens bevindt zich het museum: de ingang naar de zalen. De zalen zijn ingericht met grote stukken kunst uit de 17e en 18e eeuw waaronder eiken meubelen, enkele bijzondere mooie kabinetten, Chinees porselein en enorme gobelins van 5 bij 10,5 meter, vervaardigd door de Vlaamse tapijtmaker Jan Raes, op basis van schetsen van Rubens. Enkele wandkleden zijn een exacte kopie van gevonden Spaanse kleden uit de 11e eeuw, die elders in Spanje te bezichtigen zijn. Enorme vuurplaatsen en glanzende bruinrode tegelvloeren geven dit juweel een uitstraling van middeleeuwse grandeur en wij lezen dat de zalen zoveel mogelijk zijn ingericht om het leven en sfeer van die tijd waarheidsgetrouw weer te geven. Nou, dat is gelukt! Het is vooral de grootte van de zalen de ruimte en de hoogte van de houten plafonds, een plafond lijkt wel een schip, dat de rijkdom van die tijd aan het Portugese hof afschildert.

We rijden opnieuw door het binnenland richting kust en door naar Oporto, waar we de auto weer inleveren bij Avis. De metro brengt ons snel naar de boot, waar we overleggen of we morgen zullen vertrekken, want er staat nog steeds deining in de haven en het gevoel van ongemak is heel groot.

2 november, vlucht uit Póvoa da Varzim 27 mijl

Vandaag checken we opnieuw het weer op Windguru en Windy en het ziet er goed uit, golven van maximaal 1,5 meter en zuidenwind oplopend naar 3 Bft maar wel recht er tegen in. Dat moet geen probleem worden.

Aangezien de zwarte cilinder al een paar dagen aan het gebouw van de Port Control hangt en vandaag de zwarte driehoek vragen wij ons af op welke voorwaarden wij nu wèl zouden mogen vertrekken. Peter roept daarom verscheidene malen de Port Control op maar die slapen waarschijnlijk nog, er komt geen antwoord, noch op kanaal 11 noch op het noodkanaal 16.

Dan gaan we eerst maar naar het havenkantoor om het liggeld te betalen. De vriendelijke meneer rekent 8 nachten i.p.v. de 11 die we in Póvoa hebben gelegen, als compensatie voor geen stroom maar wel de extra golven. Toch ook weer aardig van hem.

Nogmaals roepen we Port Control op en er is weer geen antwoord maar wel van de Maritieme Politie: hoe kan ik u helpen in gebroken Engels. We leggen uit dat we weg willen en de meneer bevestigt dat de haven open is en dat de driehoek een waarschuwing is voor schepen met een grotere diepgang dan 2 meter. Er is voor ons geen probleem om weg te varen.

Peter ontwart de Skadi uit het spinnenweb van lijnen waarmee ze is vastgesnoerd in de box. Ze lijkt wel op Frodor uit Lord of the Rings wanneer hij door de spin in een cocon is gerold. Alles zit behoorlijk vast door de krachten die een week lang aan de lijnen hebben lopen sjoeren.

Om 10:00 varen we de haven uit en geven een beetje extra gas zodat we tussen 21.00 uur en 22.00 uur in Figueira da Foz kunnen aankomen. We varen weer langs de saaie Portugese kust, of zijn we misschien te veel verwend met de prachtige kusten van Bretagne en Noord Spanje?? Het zou zo maar kunnen. . .

Rond 13:00 uur begint het ineens harder te waaien uit het zuiden en trekt de wind aan tot een dikke 5. Dat was dus niet voorspeld en alras wordt de "swell" omgezet in windgolven die venijnig van voren beginnen in te lopen. De snelheid neemt ook direct af en de aankomsttijd verschuift al snel tot na middernacht. Binnen 3,2 seconden nemen we het besluit: dat gaan we dus niet doen! Peter stuurt de Skadi de andere kant op en zet koers naar de ingang van de Douro op weg naar de Douro Marina bij Oporto.

Snel zoeken we in de Almanac hoe de stroom loopt en het blijkt dat er met Springtij een uitgaande stroom kan lopen van 7 knopen. Voor ons geldt nu dat het geen springtij is en dat we aankomen op de kentering van laag naar hoog water, dus de stroom valt wel mee... uiteindelijk blijkt er 1,5 knopen stroom tegen te lopen, het geeft een soort Chanal du Four gevoel maar behoorlijk minder.

Als we tussen de pieren door willen varen krijgen we wel te maken met hele korte steile golven, wind tegen stroom maar dat is na een minuut of 10 over als we binnen de pieren varen. Door mensen van de Marina worden we naar een mooie box verwezen en na aangelegd te zijn, zetten we snel de tent erop want het begint alweer aardig hard te regenen.

We liggen nu dus weer vlak bij Oporto en moeten gezien het weer en de golven weer een paar dagen blijven liggen maar omdat we geen haast hebben maakt dat ook niet uit. We gaan gewoon lekker fietsen

langs de kust en nog een paar keer Oporto in. Dat is het voordeel als je geen vastomlijnd plan hebt: we kunnen ons aanpassen zoals het ons uitkomt.

Weetje: het marifoon noodkanaal 16 en mayday!

Het noodkanaal 16 is een maritiem radiokanaal dat Peter heeft gebruikt om de Port Control op te roepen. Op zee is elk schip dat een marifoon heeft, verplicht uit te luisteren op dit kanaal. Tevens is elk schip dat zich op redelijke kort-overbrugbare afstand van het schip in nood bevindt, verplicht om assistentie te verlenen.

De noodroep Mayday, is een Engelse verbastering van de Franse roep om hulp: M'aidez! (Help mij). Hij wordt gebruikt in een onmiddellijk levensbedreigende situatie en moet 3x achter elkaar herhaald worden. Het doen van een valse noodoproep is een misdrijf in Nederland en kan bestraft worden met zeer hoge boetes.

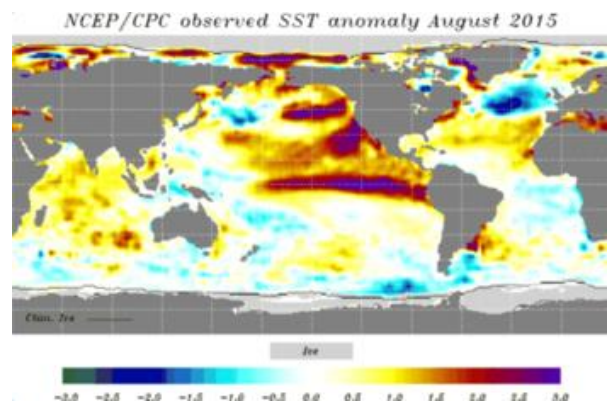
Pan Pan is een noodoproep van lager niveau en eveneens afkomstig uit het Frans : panne (pech). Net als Mayday wordt Pan pan 3x herhaald gevolgd door vermelding van de aard van het probleem en de gewenste hulp.

3 november, Vila Nova de Gaia en El Niño

De Portugese Noord laat op zich wachten. Dit blijkt deels het gevolg te zijn van El Niño

El Niño zorgt voor opwarming van het zeewater langs de evenaar in de oostelijke Stille Oceaan. Dit heeft effecten voor het weer in grote delen van de wereld.

El Niño was oorspronkelijk een sterke opwarming van de Stille Oceaan voor de kust van Noord-Peru en Ecuador. Tegenwoordig wordt de vaak daarmee samenhangende opwarming langs de evenaar tot het midden van de Stille Oceaan met deze naam aangeduid. In dit gebied komt normaal juist koel water uit de diepere oceaan naar boven. El Niño duurt gemiddeld een half jaar en het oppervlak van de oceaan kan langs de evenaar tot drie graden warmer zijn dan normaal voor de tijd van het jaar. De piek ligt vaak in december, vandaar de benaming El Niño wat "het (Kerst)kindje" betekent.

Wat veroorzaakt El Niño?

De opwarming is zo sterk en duurt zo lang omdat de passaatwind boven de Stille Oceaan door El Niño in kracht afneemt, wat de opwarming weer versterkt. Welk jaar El Niño ontstaat, wordt bepaald door twee samenhangende factoren. De kans op El Niño wordt vergroot door een langzame opbouw van warm water langs de evenaar in de Stille Oceaan. Dat wordt vervolgens omgezet in een opwarming in het oosten door periodes met westenwind in de westelijke Stille Oceaan in het voorjaar, die voor een groot gedeelte onvoorspelbaar zijn.

Is El Niño te voorspellen?

De huidige generatie weermodellen kan El Niño ongeveer een half jaar van te voren voorspellen. Dit jaar was in het voorjaar duidelijk dat de kans op El Niño groot was; in de zomer werd het zeker dat hij er echt zou komen. In september werd duidelijk hoe sterk El Niño zou worden. Vorig jaar was de kans ook groot in het voorjaar, maar bleek in de zomer dat El Niño uiteindelijk heel zwak zou blijven.

Waarom is El Niño belangrijk?

Gedurende El Niño trekt het regengebied dat normaal boven Zuidoost-Azië ligt naar de Stille Oceaan. Dit

brengt niet alleen droogte in Indonesië (tot oktober) en de Filippijnen (vanaf oktober) met zich mee, maar verandert ook het weer in grote delen van de wereld. De invloeden verspreiden zich langs een aantal hoofdrichtingen.

De eerste keten van effecten gaat de wereld rond door de tropen. Hierdoor worden de noordkust van Zuid-Amerika en de eilanden daarvoor droger, Oost-Afrika in het najaar natter en zuidelijk Afrika in hun zomer wat droger. Er is ook een zwak effect op regen in de Sahel. De hele tropen warmen ook op, waardoor de wereldgemiddelde temperatuur het jaar na El Niño altijd wat hoger uitvalt.

De andere twee richtingen zijn bogen over de Stille oceaan naar Noord- en Zuid-Amerika. Zuidoost-China wordt wat natter, Canada heeft meestal een wat zachtere winter en het zuiden van de VS en Mexico krijgen vaak koeler, natter weer. Op het zuidelijk halfrond wordt Oost-Australië vaak iets droger en krijgen Zuid-Brazilië en Uruguay juist meer regen. Deze effecten hangen ook sterk van het seizoen af.

Lange termijn weersverwachtingen

Veel weerinstituten maken verwachtingen voor het gemiddelde weer tot een half jaar vooruit. De meeste voorspellende waarde komt door El Niño, dus in een jaar met een grote El Niño zoals 2015/2016 geven deze verwachtingen relatief grote afwijkingen van het gemiddelde weer. Een samenvatting en een lijstje van dit soort verwachtingen staat op de KNMI seizoen verwachtingen pagina. Numerieke verwachtingen kunnen bij weerproviders gekocht worden. Het blijven echter kans verwachtingen, net zoals weersverwachtingen op een termijn van een aantal dagen.

Effecten in Europa?

Europa ligt buiten de belangrijkste banen met invloeden van El Niño. De effecten zijn hier dan ook zeer klein. In Spanje en Portugal valt in de herfst bij El Niño meer regen. In het voorjaar na een sterke El Niño krijgen we in Nederland en verder naar het oosten vaak een nat voorjaar, terwijl Oost-Spanje dan iets droger en warmer is. In delen van Scandinavië is de winter bij El Niño gemiddeld wat strenger dan normaal, maar op het winterweer in Nederland heeft El Niño geen aantoonbare invloed.

El Niño van dit jaar is al begonnen in april en de piek wordt verwacht rond januari. De El Niño van dit wordt nu al gerekend tot een van de 3 sterksten ooit geregistreerd en er kan mogelijk de allersterkste ooit worden. De El Niño kan maximaal 2 jaar aanhouden en ontwikkeld zich elke 2 tot 7 jaar.

4 - 6 november, Vila Nova de Gaia en Chinese Dynastieën

Ook in de haven van Vila Nova staat enige deining. We hebben gewoon een trauma van het geschied in Póvoa en vooral Annelies zegt bij het eerste golfje onder de boot: o nee hè? Begint het hier nou ook?! Inderdaad is zelfs op de rivier de Douro in de tamelijk goed beschutte haven nog steeds de deining ten gevolge van de depressie voelbaar. Maar véél minder. We begrijpen nu wel dat zuidenwind hier de kust van Costa Verde een hoop onrust geeft. Voor anderen een advies om daar rekening mee te houden mochten zij ooit deze route varen.

We blijken helemaal kapot van de stress en slapen vast. Annelies met een ibuprofenetje want rugpijn ligt op de loer. Knock-out, heerlijk. En dan vinden we...broodjes onder de buiskap, en wel elke ochtend. Zo iets leuks en heerlijks hebben we nog niet eerder gehad, we betalen hier weliswaar wat meer, maar profiteren van een geweldige service, vriendelijkheid, informatie, behulpzaamheid, bewaking, en....broodjes.

We lopen langs de haven en komen bij een openbare wasplaats. Ja heus, dat bestaat nog, dit gebouw is zowaar pas in 2009 neergezet. Op het grasveld aan de Douro staan kriskras allemaal houten staken met

lijnen, waar je je was kunt drogen. Mogelijk hebben de huisjes achter het prachtig gerestaureerde centrum nog steeds geen stromend water?

Vila Nova is een prachtig centrum, dat waarschijnlijk mede door de aanleg van de jachthaven een enorme groeispruit heeft gekregen. Ook zijn alle gevels gerestaureerd. We hebben nog niet eerder zulke mooie opgeknapt huisjes met hele gevels aan tegeltjes gezien.

We nemen de bus 14 naar Porto en beginnen een wereldreis. De kosten zijn het niet: 1 euro 50 en je ziet een hoop want het duurt een uur voor de bus alle agglomeraties van Gaia heeft aangedaan en tot stilstand komt op het grote busstation van Oporto. We lopen door een heel ander Porto dan we voorheen hebben gezien toe we de stad bezochten met de metro vanuit Póvoa de Varzim. We komen enkele prachtige Igreja's tegen, een ijssalon en de grote winkelstraat...dames...helemaal geweldig, inclusief de Portugese "Blokker" in Kerstsfeer. Heel gek, die Kerstsfeer, zo zuidelijk in Europa, waar je nog in je korte broek een ijsje loopt te eten.

De volgende dag nemen we het pontje naar de overkant van de Douro en het oude trammetje dat langs de kade loopt. In Sao Bento pakken we de metro naar het winkelcentrum Corte Inglês, een prachtig gloednieuw warenhuis met merkkleding.

Rest ons nog Vila Nova zelf te bekijken. Door de achter gelegen buurt lopen we naar een immens grote supermarkt. Een oude Portugese meneer op een hoek van de straat vermoed al dat wij daarnaar op weg zijn en begint ons spontaan de weg te wijzen. Eten kopen is gewoon leuk geworden.

Langs de kust van Vila Nova ligt een vogelreservaat. We doen een fikse wandeling langs Douro, reservaat en Atlantische kust. Ook hier is de zee nog behoorlijk wild en het schuim spat tegen de rotsen. Aangezien Vila Nova op een heuvel ligt is onze route stijgend en dalend. We komen door een prachtige wijk met koopappartementen en villa's, aan de kust een nieuwe promenade met duinstrook en strandcafe's en vergeten een beetje dat we nog terug moeten. We doorkruisen de villawijken en vinden in de verte de jachthaven. Annelies is ondertussen knap opgebrand, of is het op en gebrand?... Want de temperatuur loopt op sinds de regen en stormdagen op tot 22 graden en in de zon 26, en de spijkerbroek is veel te warm.

Dus, in zomerkledij gehuld doen wij onze laatste dag Porto, met een prettige en stevige wandeling langs de noord-kade van de Douro, en krijgen opnieuw een indruk van deze veelzijdige stad: je houdt ervan of je haat het. Door alle verwaarlozing van de statige oude panden heen zie je - als je wilt - hoe mooi de stad is en in de late namiddagzon kleuren de gekleurde gevels nog mooier en zijn de oude balkons pittoresk i.p.v. een oude klerezooi.

Onverwacht is ons oog gevallen op de expositie van de Chinese Terracotta legers van keizer Qin. Deze vindt plaats in de gewelven van de oude tramremise en waar zou het beter tentoongesteld kunnen zijn dan hier. Onder de hoge bogen van de granieten remise komt het volledig tot zijn recht. We zijn de enige bezoekers. We kunnen daardoor ten volle genieten van de indrukwekkende beelden, geschiedenis uitleg over de dynastieën en levenswijze van het volk en hof in die tijd.

7 november, Oporto naar Figueira da Foz, 63 mijl

De Portugese Noord: hij is er !

Maar dan wel met kracht 2. Tja, we mogen niet klagen. Op diverse blogs van vertrekkers dit jaar heeft men last van " " wind gehad langs deze kust. En zelfs Henk de Velde zat het ooit tegen, nou dat is toch niet de minste!

We vertrekken om 08.15 uur om eerst te tanken en dan varen we met het mooiste weer van de wereld een behoorlijke "swell" met flinke tussenpozen in. In de deining zitten golven en ribbels en alles loopt zijwaarts van voren in. De katten

moeten even omschakelen: o ja, dit is varen. Freija ligt in haar ovale schapenvachtmandje en blijft niet liggen. Het is al eerder gebeurd dat mevrouw precies gaat wandelen en snuffelen als we weggaan, nergens last van, op zoek naar avontuur of het nou wiebelt of niet. In de kuip onder de buiskap, lopend over het randje van het open geschoven dakraam van de kuiptrap, als een koorddanser, je hebt je handen er vol aan. Annelies "stopt "haar in de fietsmand: effe dimmen wijfie!

We deinen het grote water op en Odin spuugt. Peter legt hem met mandje en al op bed, daar is het ruim en rustig. Maar het mag niet baten. Hij moet helaas op dat moment naar de bak en daar word hij behoorlijk misselijk. Ook Annelies heeft het niet echt lekker. Wat een k**zee! En dat blijft nog even maar halverwege de tocht van 9,5 uur nemen golven en deining af.

De kust is hier saai, stranden onder dennenbos, geen heuvels, badplaatsen. De zee is te onrustig om vertier te zoeken in lezen, schrijven, puzzelen. Fotograferen is altijd leuk en toevallig zijn er heel veel Jan van Genten. Het blijft geweldig om te zien hoe ze getweeën of meer over het water scheren, of in cirkels boven de zee vliegen en als een speer in de zee duiken. Enkele foto's met de telelens gemaakt, er zit er vast een tussen...

We komen om 18.30 uur in het donker aan in Figueira, bij binnen lopen in het haventje zien we een bekend schip: Gloria of Southampton van Sara en Tim, die in Lagos gaan overwinteren en er nog niet uit zijn of ze de Middellandse Zee op gaan. Zo halen we elkaar steeds in, de Gloria, La Verena, en Skadi.

Bij het aanleggen geeft een Duitser even de helpende hand en vertelt ons zijn verhaal over deze haven, die gesloten was, omdat er in de afgelopen storm (wij lagen in Póvoa...) een vissersschip is vergaan bij het aanlopen van deze haven waarbij 5 mensen verdronken zijn. We begrijpen nu nog beter waarom de Haven van Póvoa gesloten was, het is en blijft een gevaarlijke Atlantische kust. De Duitser heeft terug moeten varen naar de haven waar hij vandaan kwam, Aveiro.

's Avonds bellen we met Leo en Maaïke van de Chimo. Zij liggen samen met Rob en Brigit van de Twixx in de voor 265 cruisers gereserveerde haven van Las Palmas om zich voor te bereiden op de ARC, de georganiseerde gezamenlijke oversteek naar St.Lucia. Maaïke's moeder is onverwacht ernstig ziek gebleken maar heeft hun gezegd tòch de tocht te maken! Leo en Maaïke hebben met het ARC comité kunnen regelen om morgen te vertrekken met de ARC++. Deze vertrekt dus eerder, en via Cap Verde, dan de ARC zelf waardoor Maaïke vanuit St.Lucia weer snel naar haar moeder kan vliegen. Ze zijn zeer verrast en blij met ons telefoontje. Wij wensen hun veel succes en hopen elkaar spoedig te zien, waar dan ook.

Spreuk: „ Een man die de zee niet vreest, zal spoedig verdrinken, want op een dag zal hij uitvaren, terwijl hij dat niet had moeten doen....”

8 november Figueira da Foz

Vandaag blijven we lekker een beetje aan boord zoals gewoonlijk na een tocht van meer dan 9

uur. De katten (en Annelies) kunnen dan een beetje bijkomen van de vorige dag. Odin en Freija lopen heerlijk over het dek in het zonnetje bij een temperatuur van 20 graden om 9 uur 's ochtends en wij nuttigen een heerlijk ontbijtje. Dat belooft wat voor de middag.

In de loop van de middag lopen we een stukje langs de boulevard en de vele hotels. Je kan zien: een echte badplaats en 's zomers zal het hier wel ongelofelijk druk zijn. Annelies merkt op dat het wel een soort Pornic is in de zomer waar wij weg zijn gerend terug naar de Skadi en weg van het toeristen geweld. Nu in het naseizoen valt de drukte wel mee maar. . . er staat wel een file.

Figueira da Foz (lett. Figueira aan de monding) wordt zo genoemd omdat de stad ligt aan de monding van de rivier Rio Mondego. Het is één van de belangrijkste zomerplaatsen van het centrum van Portugal. Figueira da Foz is kosmopolitisch en levendig en werd belangrijk aan het eind van de 19e eeuw toen "baden in Figueira" een gewoonte was onder de aristocratische bewoners van Centro de Portugal.

Figueira da Foz biedt een uitgebreid aanbod aan hotels, een casino dat in 1900 is gebouwd en een uitstekend strand dat ook volop mogelijkheden biedt voor watersporten.

In de omgeving van Figueira da Foz is het de moeite waard om het gebergte Serra da Boa Viagem te beklimmen en het panorama te bekijken vanaf het uitzichtpunt Miradouro da Vela, waar u de stad kunt zien en de zoutbanken van de Mondego, én, als het goed en helder weer is, de Berlenga-eilanden (Ilhas Berlengas).

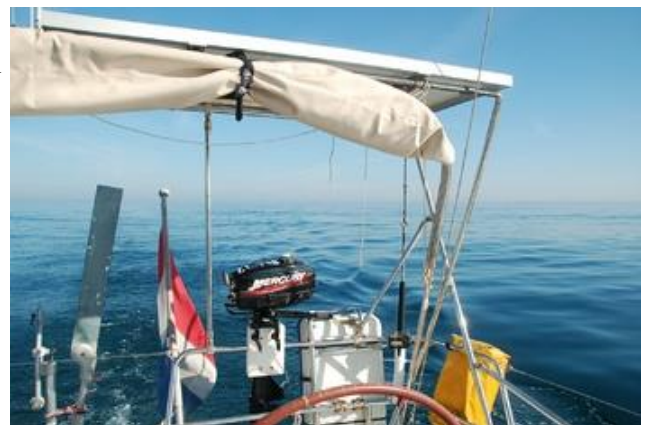
We horen op het nieuws en van buurman Frank over al het nieuws over vluchtelingen, Pegida optochten, worstjes en wijn zijn ongezond en nog veel meer ellende. We zijn ver van dat en genieten van elke dag.

Carpe Diem

9 november Figueira da Foz naar Peniche, 58,3 mijl

Het ziet er naar uit dat er opnieuw veel "swell" aankomt en we hebben, zoals vanaf het begin af aan besloten, om te varen met de beste omstandigheden.

Peter heeft zijn ogen nog niet open of zegt: het lijkt mij beter om meteen naar Péniche te varen en de dag erna naar Oeiras bij Lissabon. Op zijn Tilburgs... en zo gaat de instelling waarmee Annelies wakker wordt, weer helemaal op zijn kop. En dan gaan we nu zo snel mogelijk weg", zegt Peter er achteraan.

Voor de mensen die met Tilburgs gewerkt hebben is dat herkenbaar? Annelies krijgt gelukkig altijd de tijd om even te tuten en zo haar eigen verantwoordelijkheden op de boot na te komen en Odin krijgt nu een kalmeringsmiddel en dan gooien we ook werkelijk los.

De zee is prachtig lichtblauw hemelsblauw met hele lichte deining. De Portugese Noord is te zwak om te zeilen, dus we moeten motoren. Niet leuk, dat gebrom de hele dag maar het kan niet anders. We willen nu even flink opschieten en "dan heb je het maar gehad ook".

Het is opnieuw Jan van Genten-dag, dus er zit een uur fotograferen in en verder vullen we het varen huiselijk in: wat schoonmaken en 2 broden bakken en zelfs een beetje zonnebaden.

Het wordt wat kouder en de kaap van Péniche om, is de wind, die we eigenlijk op zee hadden moeten hebben, goed voelbaar. De zon gaat al zakken, en schijnt goudgeel op de kliffen en zee. Na zo'n dag varen ben je best altijd plakkerig zout. Je haar is een woestenij en Annelies gaat dan meestal bibberen totdat ze onder de hete douche staat. Gelukkig hebben wij dat aan boord.

Om 17.10 uur varen we de haven van Peniche in. Het is meer een vissershaven en het afgeschermdede gedeelte waar wij heen varen is voor plaatselijke plezierbootjes. Aan het lange ponton dat voor de haven ligt zien we La Vereña en ook de Gloria of Southampton. Deze langssteiger is helemaal bezet en Henrique, die ons gespot heeft, komt ons helpen om aan zijn Vereña aan te leggen. We drinken 's avonds nog wat met Henrique en Claude, en praten bij. Dat zal voorlopig de laatste keer zijn want La Vereña gaat een tijd in Cascais op de kant en wij, na onze week in Nederland, gaan al verder naar de Algarve.

10 november, van Péniche naar Oeiras, 47,6 mijl

We vertrekken uit Péniche samen met La Vereña om 09.30 uur. Er is een hele zwakke wind Oostnoordoost kracht 1! De Portugese Noordoost noemen we het maar. Natuurlijk levert dat een prachtige zee op als een meer, geen wonder dat de Duitsers het "das Meer" noemen. De kleur blauw is weer onwaarschijnlijk hemels overgaand in de werkelijke hemelgewelven. Péniche ligt aan rotskusten met strandjes ertussen en voor surfers is dit een paradijs. We staan op de uitkijk naar dolfijnen, kwallen en Jan van Genten. De kustlijn wordt saai, bossen boven stranden zoals in Zuid Frankrijk en vrijwel geen heuvellandschap meer.

Om 11.29 uur schrikken we ons een hoedje: er is wind. Oost 4 Bft. We hijsen grootzeil en Genua en kunnen daar precies een half uur van genieten. Op de kop af om 11.59 uur kan alles er weer af als de wind draait naar Zuid, Bft 1. De zoveelste windshift, we hebben aan Biskaje langs de Spaanse noordkust en langs Portugal nog niet anders meegemaakt. Typerend voor deze streken?

We vermaken ons met dagelijkse dingen en de zee, we passeren de meest Westelijke punt van het continent van Europa een hoge kaap, Cabo da Roca, aan de prachtige klifkust van het Parque Nacional de Sintra-Cascais en het landschap wordt weer afwisselend. Grote steden Cascais en Estoril liggen aan de rotsige kust tegen het hellend achterland aan en na Estoril beginnen de voorsteden van Lissabon met de gigantische villa's. Dankzij keihard doorvaren, komen we om 17.10 uur aan in Oeiras. Tja op zeil hadden we er 30 uur over gedaan en als we tòch in Lissabon moeten zijn de komende weken...dan maar meteen!

Een kleine haven binnen twee grote cirkelvormige dammen die de golven tegen houden. De katten reageren altijd meteen als we de motor rustiger laten lopen bij aankomst en gaan alvast rondlopen en uitrekken. Zij hebben zich best goed gehouden, Odin in coma met af en toe een oog open als Peter hem streefde en Freija actief maar later in haar mandje geduldig de 7 uren wachtend. We lopen tegenwoordig meteen naar het havenkantoor en laten de katten alleen. Na alle admin afgehandeld te hebben en teruglopend naar de boot, zien we de katten over het dek scharrelen. Peter fluit, Freija ziet ons over de kade aankomen en kijkt betrap. We hebben onze plek aangewezen gekregen en blijven daar 4 weken liggen. Zwembad gratis te bereiken in 3 minuten lopen. Verse broodjes elke ochtend en shuttle naar gewenste stadsbestemming, wanneer we maar willen. En dat voor 26 euro per nacht, bij 7 nachten 5

betalen en wij betalen nog minder vanwege een maandreservering. Men probeert ons zelfs nog te houden voor de winter, maar helaas-pindakaas, hebben wij daar al andere maatregelen voor genomen.

11-12 november, in en rond de haven van Oeiras

Een beetje geschiedenis:

De oudste vermelding van het dorp Oeiras als geïntegreerd deel van de regio "Regaengo de Hueiras" dateert uit 1314. Tot het midden van de 18e eeuw is het oord bekend als Aldeia de Hueiras en Aldeia d'Eyras. Een gehucht van weinig betekenis.

Een koninklijke decreet, van 7 juni 1759 gaf de jurisdictie van het land in Oeiras aan de trouwe dienaar van de koning, en zo werd de markies de Pombal de eerste graaf van Oeiras.

Een maand later werd het kleine dorp verheven tot de status van stad, en daarna kreeg het de gemeentelijke status. Er werden wegen aangelegd en het werd veel door de aristocratie bezocht. Deze ontwikkeling ging gepaard met grote industriële vooruitgang, landbouw (op de gronden van de markies) en visserij vanuit een haven. Na de aanleg van een spoorweg in 1940 en de Estrada Marinal kreeg de ontwikkeling een enorme injectie. Tegenwoordig telt het 34.851 inwoners. Het historisch centrum is nieuw leven ingeblazen en commerciële instellingen zijn er gevestigd. Met de Maritieme Wandelweg, een mooie jachthaven met veel faciliteiten, is het een dynamische en toeristisch aantrekkelijke stad.

We gebruiken deze dagen om eens in laag tempo te genieten van de zon met ontbijtje in de kuip en we gaan pas na 14.00 uur op stap. De eerste dag met de fiets de omgeving verkennen en een supermarkt zoeken want het eten is alweer op. De blikken bewaren we voor nood. Peter moet zelf tegen de heuvel op fietsen want de elektrische aandrijving heeft het begeven: in Póvoa is een idioot met (door Peter gehaat) motorjacht te hard langs de zeilboten gevaren waarbij we allemaal zijn opgeschrokken en een van onze fietsen is door de golf die over het zwemplateau heen kwam meegesleurd en met stuur in het water terecht gekomen en nu blijkt in het gashendeltje een stukje elektronica gecorrodeerd en afgebroken, op dusdanige manier dan Peter het niet kan maken. Dank u wel meneer! We hebben een nieuw element besteld, kosten nog onbekend.

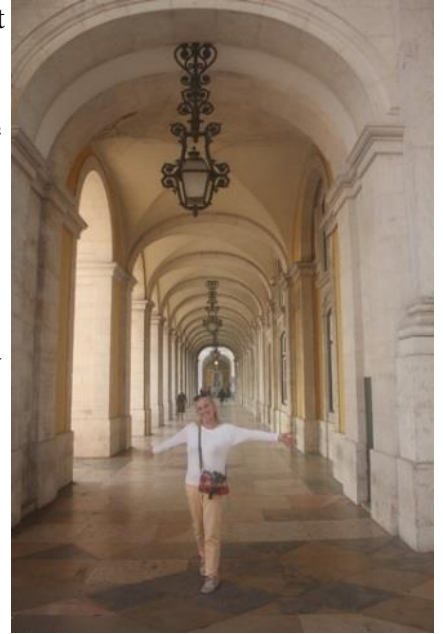
De haven telt enkele leuke barretjes en wij liggen niet ver van deze faciliteiten en vanaf de kuip die heerlijk in de luwte ligt kijken we naar de wandelaars op de maritieme wandelweg. De katten zijn helemaal happy en springen af en toe als gekken over de banken en rennen door kuip en over het dek.

We gaan een hapje eten in B.Entre Vinhos. Een trendy ingericht restaurantje tegenover het ponton. Mooi lila verlicht achter de bar, rustig en modern ingericht en een eenvoudige kaart. Het menu is gericht op tapas en we proberen de pulpa uit: stukjes inktvis. Het smaakt naar meer zo goed is het bereid en zoveel krijgen wij. De chef bedient ons zelf en beveelt e.e.a. aan. Klapstuk van de avond is de gefrituurde baby squid met zwarte knoflook (inkt-)mayonaise. We worden niet overgehaald nog meer te bestellen nog te drinken, ons word niets opgedrongen. Wel beveelt Hugo Bernardo de wijn aan en daarna een tevens eigengemaakt toetje van slagroomijs, framboosjes en flinterdunne deegblaadjes ertussen. We raken met de chef in geanimeerd gesprek over zijn carrière in Albufeira, Lissabon en Oeiras en zijn liefde voor Nederlandse chef-kok Sergio Herman. Hij zou ons graag weer zien en we kunnen dat beloven want we zijn hier nog een poos.

13 november, een paar uurtjes Lissabon

De trein is op 10 minuten lopen en brengt ons naar de stad. Annelies ziet punten van herkenning in Belèm en heeft de wens het klooster te bezoeken dat daar tevens ligt en dat zij nog nooit heeft gezien. Er is ook in Lissabon wat veranderd, langs de Taag loopt nu een brede promenade en alles is mooi bestraat. Er staat een fris windje vanaf de rivier maar met 21 graden is het heerlijk toeven. We betalen 8 euro voor 4 kopjes koffie aan de Taag, duur voor Portugese begrippen.

Lissabon ligt 17 km van de oceaan en telt 550.000 inwoners maar het Grande Lisboa heeft er wellicht wel 2 miljoen. De stad is opgebouwd na de brand van 1755 en is dus grotendeels 18e eeuws met elegante straten. De markies de Pombal heeft een geheel nieuw stadscentrum gebouwd met neoclassicistische gebouwen. Hij verbond het plein Rossio met het Praça de Comercio en de straten werden genoemd naar de winkeliers en ambachtslieden die er de handel dreven. De straatjes in de Bairro Alto tegen de heuvels op en in de wijk Alfama hebben een toegankelijk aangenaam karakter.

We lopen toevallig tegen een oude basiliek ten noordoosten van de Praça Don Pedro IV die niet in de reisgids als bezienswaardigheid staat vermeld maar onze monden vallen open van de duidelijk voelbare effecten van aardbeving en brand, nog niet wetend welk onheil de kerk overkomen is in de loop der eeuwen : nog steeds zijn de muren en enorme pilaren gehavend en zwart geblakerd. Wandschilderingen zijn verwoest en in de plaats daarvan hangen nu 18e eeuwse schilderijen. De kerk ademt zijn lijden uit en we vinden de aanblik ervan bizar.

Wij ontdekken daarna:

De Sao Domingos, onderdeel van het klooster van de Dominicanen, werd gebouwd in de 13e eeuw. Sindsdien onderging het talrijke verbouwingen. Het klooster werd pas later toegevoegd door D. Afonso III en opnieuw verhoogd door D. Manuel. Het was hier dat het bloedbad van 1506 begon.

Een menigte Katholieken inclusief een aantal buitenlandse zeelieden verdachten enkele honderden mensen ervan Joods te zijn. Vervolgens werden deze mensen achtervolgd, gemarteld en verbrand. Dit vond plaats enkele jaren nadat de Joden zich moesten bekeren tot het Katholicisme en 30 jaar voordat de inquisitie begon.

Door de eerste aardbeving van 1531 liep de kerk veel schade op, en werd weer opgebouwd in 1536. Hij was opmerkelijk om zijn rijkdom aan kostbare voorwerpen, met een beeld van solide zilver, dat in de processie gedragen werd en tevens verlicht werd door lampen. De schilderijen, altaren, gewaden, de schatten, zijn allemaal verdwenen tijdens de aardbeving en de brand van 1755, behalve de sacristie en het koor van zwart marmer.

De kerk werd herbouwd door Manuel Caetano de Sousa, onder leiding van Carlos Mardel. Het portaal werd hersteld en kwam uit de koninklijke kapel van het paleis van Ribeira, evenals het balkon over de poort. Als een van de grote kerken van Lissabon, werden grote religieuze ceremonies hier uitgevoerd, de nationale begrafenissen evenals de ceremonies van dopen en huwelijken.

Opnieuw verwoestte een gewelddadige brand op 13 augustus 1959 het interieur van de kerk, vergulde altaren, waardevolle beelden en schilderijen van Pedro Alexandrino de Carvalho. De kerk werd heropend voor het publiek in 1994, zonder de merken van het vuur te verbergen, net als de gehavende en gespleten kolommen. Hoewel vernietigd, is en blijft het een kerk die voor haar polychroom marmer opvalt.

We wandelen door de stad en de grote pleinen met fonteinen en eten...een ijsje. In alle rust laten we Lissabon op ons inwerken. De bedelaars aan de voet van de kerk. De kastanjabakkers, de schoenpoetsers, de grafity, de smalle straatjes met trappen naar het fort, de winkeltjes, de overstelpende hoeveelheid heiligenbeeldjes, de portwijn, de dure zaken onder de galerijen, de straatmuzikanten. Bij de fontein staan telkens weer toeristen selfies te maken, als ons ijsje op is, straks wij ook. Centrale promenade op het grote plein is zo kunstig bestraat dat het lijkt of het plaveisel golvend terrein is. Huizen zijn vaak aan de onderkant opgeknapt, vanaf de eerste etage en hoger zijn ze verwaarloosd. De Benetton, de Bershk, de schoenzaken achterlatend keren we terug naar de trein. Er komen nog Lisboa-dagen genoeg, we gaan naar de boot en drinken daar een aperitief.

Bloedbad in Lissabon doet ons onmiddellijk stil staan bij het bloedbad in Parijs....beide gevolg van extreme uitingen van godsdienst.

14 november, het Oceanário de Lisboa, een van de grootste aquaria ter wereld

Elke ochtend dat we in de kuip in de zon ons ontbijt nuttigen, staan we er bij stil hoe geweldig goed wij het hebben. Hoe uitzonderlijk onze positie is alhoewel vele mensen zeilen en reizen en niet meer hoeven te werken of tijdelijk niet meer gaan werken. De zon komt op om 07.15, drie kwartier eerder dan in Nederland. De najaarsdauw verdwijnt, de zee ruist, op de Passeo Maritimo lopen de eerste wandelaars, vaak gepensioneerden, dan de huismoeders in joggingkostuum, dan omwonenden die hondjes uitlaten en vervolgens tegen 12.00 de kantoor mensen die aan hun pauze beginnen, joggend of wandelend. Peter leest op de iPad de Telegraaf, we checken facebook, Annelies kijkt of er een appje is van Ralf, die aan zijn wereldreis bezig is en in Thailand is, en we vragen ons af welk gevoel het ons zal brengen een week terug te gaan naar Nederland en waar zullen we volgend jaar zijn...?

We hebben Sky-radio aan en het vreselijke nieuws over het bloedbad in Parijs wordt afgewisseld met fijne muziek, waar de katten rustiger onder lijken te zijn. Annelies heeft een streepje voor bij Odin deze dagen. Hij vindt haar maar een raar wijf, maar eigenlijk valt ze ook wel mee en hij loopt regelmatig langs haar benen, strijkend en mauwend. Hij kan met zijn grote schele ogen recht door je heen kijken (knap he?) en soms lijkt het wel of hij denkt: nou, doe effe normaal zeg!

We snappen vandaag iets beter hoe het werkt met de metro. Trein en metro hebben hun eigen kaartsysteem, maar wel dezelfde soort kaart, verwarrend dus. Het Expo terrein waar het Oceanário is gevestigd is erg groot en we moeten een flink stuk lopen vanaf het metro station met zijn bijzondere architectuur. Het is sowieso een heerlijke dag wederom, en naar de Taag toe is de wandeling verfrissend.

Het Oceanarium ziet eruit als een vliegdekschip en is ontworpen door de Amerikaan Peter Chermayeff. Het is omringd door water. Het is een van de grootste aquaria ter wereld met een indrukwekkende hoeveelheid diersoorten. 4 aparte landschappen vertegenwoordigen de leefgebieden van de Atlantische, Grote en Indische Oceaan en de Poolzeeën. De belangrijkste attractie is echter het enorme centrale bassin met een enorme verscheidenheid aan grote en kleine vissen. Het bevat 5000 m³ zeewater, dat gemaakt wordt met mineraalrijk zeezout uit Israël. We vergapen ons aan het bassin. Het bassin is van diverse hoeken vanaf twee etages vanuit de omringende gangen, waaraan de andere aquaria die de zeeën van de wereld vertegenwoordigen zijn geschakeld, te bewonderen. Een perfect gebouwde tentoonstelling.

Na bijna 3 uur, geen minuut te lang, lopen we nog door de shop en geven elkaar een T-shirt cadeau. De opbrengst is voor het Oceanarium, dat ons tevens geleerd heeft dat zij hun zacht koraal zelf kweken, pinguïns uit eigen broed kweken, wetenschappelijk onderzoek doet en een bijdrage levert aan het in stand houden van de kwaliteit van de zeeën en menselijk en dierlijk samenleven. Het is donker geworden, we nemen de metro en de trein terug naar Oeiras, een reis van ook nog dik 1,5 uur, voldaan zo veel moois gezien te hebben.

<http://www.oceanario.pt>

15 november, we gaan bijna naar Nederland

Het uitje van de dag bestaat deze keer uit een bezoek aan Ikea. We hebben reistassen nodig en die hebben we niet kunnen vinden in Porto noch in Lissabon, gewoon...een reistas geen koffer.

De havenmeesters "staan te springen" om ons een rit te geven. Het hoort bij de service van deze haven benadrukt men, maar we voelen ons altijd een beetje misbruikers van iets dat zo makkelijk zelf te regelen is met openbaar vervoer. In dit geval ligt dat wel anders want Ikea ligt op een bedrijventerrein en dus lastig bereikbaar. Daar hebben we al de nodige ervaring mee: op de fiets vanuit A Coruña, en reeds in Frankrijk al eens een hachelijke tocht ondernomen. Dus: we laten ons brengen en ophalen door Jacco. We kopen bij Ikea de beoogde reistassen en nog een aanvulling op het magnetische keukenkruiden-systeem. Ook Kerstideeën zijn er volop en we hebben nog nooit zo "gepensioneerd" door Ikea gelopen.

Portugezen gaan massaal op zondagavond naar meubelboulevards. Eigenlijk wel een goed idee. Beter dan thuis voor de buis en chagrijnig zitten afwachten tot de wekker op maandagochtend weer gaat.

De katten rennen weer door de boot, over het dek en springen van bank op bank. Het wordt hoe langer hoe gekker hier. Als Peter 1 kat kwijt is en in het donker op de steiger in zijn handen loopt te klappen en te roepen naar Odin, komt de deugniet uit de logeerkajuit....daar stond dus nog een raampje open en meneer is van buiten naar binnen geslopen (meestal is dat andersom).

Thea, oppasmoeder: succes meid.

16, 17 en 18 november, Thea en Leo

Na het gebruikelijke ontbijt in de zon en het lezen van het wereldnieuws zetten we ons aan het werk, ach wat heet werk? De was, de vloer, de logeerkajuit, het Kotterzeil eruit en op het dek, alle voorraad water in een kast en klaar is het bed voor Thea en Leo. De kattenbak uitspoelen, onze reistassen vullen met ongebruikte kleding en materialen - die gaan terug naar huis. Je bent er toch een hele dag mee bezig inclusief de wandeling naar de buurtsuper. In de haven heerst rust en we nemen pauzes om te genieten van de zon en het water.

De volgende dag begint Odin om 06.30 uur zijn aanval op de slaapkamerdeur. Lag hij gisterenavond met zijn poot over zijn zus op de bank (niet tv te kijken) nu is hij weer volop deugniet. Na een uur gekrab doen we dan maar de deur open. Rusteloos als hij is, blijft hij

maar een minuut in het raamkozijntje liggen en springt dan weer de kajuit in. Ook buiten is het niks: dauw, bah alles is te nat om op te zitten, en kou, tja wat is kou.....17 graden...

We moesten toch vroeg op, dus koffie! Peter gaat naar het vliegveld want Thea en Leo komen om 09.00 uur aan. Gezellig. We hopen dat ze een geweldige tijd hebben op de boot, het wordt ook nog 24 graden dit weekend. En wij gaan naar 6 graden en regen in Vlissingen! AAHHH!

19 november, naar Nederland

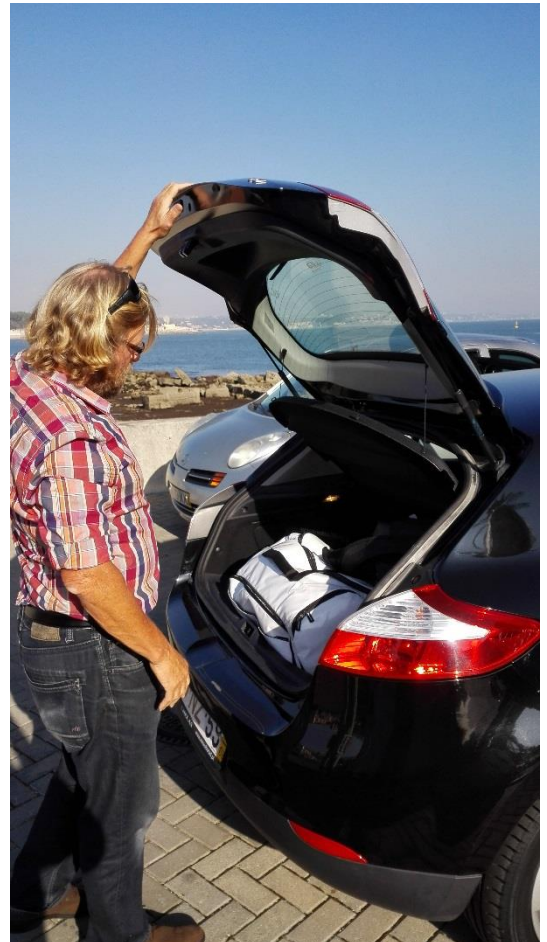
Vanavond om 23.00 uur Nederlandse tijd komen we aan in Nederland. Brian komt ons onze auto brengen, wij zetten Brian nog even thuis af en rijden naar Vlissingen. Frank heeft dan de verwarming al aangezet. We zijn heel benieuwd naar verhalen van Frank en andersom waarschijnlijk ook. Daarvoor is een op vrijdag al een paar uur opgehouden, Frank!

Grote meevaller is dat wij de vloer in de studiekamer van Peter niet hoeven te vervangen. De schade van de overstroming valt mee zegt de makelaar. Dat betekent wat meer tijd om rustig door onze kasten heen te gaan.

In deze komende maanden tot medio maart zullen wij slechts 1 x per week een update plaatsen. Behalve tijdens onze overtocht van Oeiras naar Albufeira vanaf ongeveer 10 december. We willen hier eerst nog vaker Lissabon "belev", en plan is om dan in een keer met de juiste wind Cabo Vicente om te varen. In 3 etappes naar Albufeira te varen, want rondom Lagos ligt het prachtige Ponte de Piedade en het stille mooiste idyllische strandje van de Algarve Praia Dona Anna. En daar heeft Annelies iets mee... In Lagos en Portimao zullen we andere vertrekkers weer ontmoeten en in Albufeira gaan we 3 maanden liggen. Benieuwd of we daar ook broodjes krijgen, een shuttlebus en een zwembad. Vanuit die haven doen we dan meerdere uitstapjes en zeiltochten. We gaan het foto-album van Galicië maken en de achterstand in blog's inhalen.

Waarschijnlijk komt zoon Joran na de Kerst een week. Dochter Tamara komt toevallig kort naar Portugal en we proberen elkaar te treffen in Oimbra nabij Figueiras, op de oudste universiteit van Portugal, waar een leerling van haar promoveren zal. We gaan zelf een auto huren om Monchique door te rijden. In de voorjaarsvakantie komen Brian en Babette en de kinderen.

Half maart beginnen wij, aan wat wij het tweede jaar noemen. Vanuit Albufeira zullen wij onze volgende nieuwsbrief sturen en vanzelfsprekend komt tot uiting hoe wij ons voelen en wat het met je doet in principe niet terug te keren naar Nederland, want van lieverlee gaat alles in een ander perspectief staan en verander je tijdens je reis en transformeren je behoeftes en gehechtheid aan thuis, aan huis en bezittingen met je mee.

30 november, tussen twee landen

De regen klettert bijna voortdurend op de ramen, en doorweekt ons we ons hoofd buiten de deur steken. We meten 1 graad boven nul als we - gelukkig met de auto - naar het stadhuis rijden om een ID-kaart voor Peter aan te vragen. De volgende dag is het nòg verschrikkelijker: als Brian, Babette en kinderen bij ons zijn rijden we tussendoor even naar het Vlissingse strand- de kids moeten even buiten razen- en de hagel overvalt ons aan de rand van de grijze woeste koude Noordzee. Dat zijn we echt niet meer gewend. Bij Annelies reist de vraag: heb ik dit echt mijn hele leven gedaan? Wat is dit afzien dit Nederlandse weer.... Nederlandse moeders op Nederlandse fietsen in weer en wind: respect! Ook voor mijzelf, zegt Annelies, zich de jaren herinnerend dat kinderen naar school gebracht moesten worden. Nat....koud....

Wat doe je zoals in die week in Nederland? Zie vooral binnenkort een blog.

Afspraak met een notaris, mammografie Annelies (leeftijdsverplichting elke 2 jaar) kapper Peter, huisarts en apotheek, tandarts Annelies en kapper Annelies en tussendoor het huis inspecteren nadat huurders zijn vertrokken en huis in orde maken zodat volgende huurders er in kunnen trekken. We hebben daar een heleboel van geleerd en we zijn deze keer des te beter voorbereid op verhuur van de woning. Het heeft een hoop "voeten in de aarde"...

Al direct eten bij Ad en Scarlett, verhalen vertellen en vooral veel interesses en dromen delen, bezoek aan Eric Kemperman, jazzcafé. De Twee Spieghels in Leiden waar zoon Joran een geweldige performance geeft, kort bezoek tussen het Zoetermeerse winkelen door aan Elvira en lunchen met Kewita, voormalig secretaresse van Peter. Dan komen ook Arjan en Andrea even langs en kunnen we Arjan vertellen dat alle door hem geïnstalleerde dingen op en aan Skadi perfect functioneren, in het bijzonder de zonnepanelen. Wat een bom energie geven die na heftig snel opgeladen te zijn en in zelfs de minste zon. Succesverhaal!

Het is dus een hele drukke week en tot op het laatste moment hectisch. We laten het huis bijna kaal achter, want al het persoonlijke en enigszins breekbare staat nu in de city-storebox of op de vliering en de ongezelligheid drijft ons naar Schiphol. Frank zal het nodige in de gaten blijven houden. Wat een bof met zo'n buurman!

En dan is het fijn om weer naar de boot te gaan, naar het warmere, zonnige en vooral rustige Portugal. Thea en Leo hebben een paar dagen slechter weer gehad(17 graden), maar de temperatuur in Oeiras loopt daarna snel op naar wederom 24 graden. Wat een vooruitzicht, joepie!